

Bilag 2.

I November 1928.

Til Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Forsikringsaftaler.

I § 104, 2det Stykke, i det forelagte Regeringsforslag er indsat en Bestemmelse, der tilsigter Beskyttelse af Tvangsarvingernes Interesser overfor Forsikrings-tagerens Indsættelse af en begunstiget. Vi maa saa indtrængende som muligt henstille, at denne Bestemmelse, som ikke fandtes i Kommissionsforslaget, udgaar, saaledes at § 104 alene kommer til at indeholde det nuværende 1ste Stykke. I Kommissionsmotiverne er det oplyst, at man har drøftet Spørgsmaalet, og at et Flertal har holdt paa, at Ægtefællen og Arvingerne under ingen Omstændigheder bør kunne angribe Dispositionen, hvorhos det tilføjes, at Spørgsmaalet ikke hidtil vides at have haft nogen særlig Betydning i Praksis. Dette sidste er for saa vidt rigtigt, som der ingen Sinde har hersket Tvivl om, at Udbetalingen i alle Tilfælde skulde ske til den begunstigede, medmindre Dispositionen kunde angribes i Henhold til Konkurslovens Afkræftelsesregler. I al den Tid, i hvilken man her i Landet har benyttet den nu saa hyppigt brugte Form, at en eller flere bestemte Personer indsættes som berettiget til at modtage Forsikringssummen, er Udbetalingen uvægerligt sket til den eller de begunstigede. Saafremt man nu vil indføre en Lovregel svarende til 2det Stykke i Regeringsforslagets § 104, vil dette betyde en fuldstændig Revolution i den hidtil fulgte Praksis og komme ganske i Strid med det Øjemed, i hvilket Forsikringen er tegnet til Fordel for den eller de begunstigede.

Man kan ikke med nogen Berettigelse hævde, at den hidtil fulgte Praksis er i Strid med de i Dansk Ret gældende Regler om Livs- eller Døds-gaver. Regeringsforslagets § 104, 2det Stykke, gaar aabenbart ud fra, at Tegningen af en Livsforsikring til Fordel for en eller flere bestemte Personer maa opfattes som en Døds-gave. Dette er i Strid med ikke blot en langvarig og sikker Praksis, men ogsaa med den Stilling, som selve Lovgivningsmagten hidtil har indtaget overfor Livsforsikrings-policerne. Den har nemlig hidtil betragtet hele Livsforsikringsinstituttet som hvilende paa ganske særlige Regler, afvigende fra de sædvanlige Regler om Livsgaver, Døds-gaver og Testamenter. Dette ses allerede af Lov af 18. Juni 1870 om Livsforsikrings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871, idet Lovens § 6 udtrykkelig udtaler, at Forsikrings-summen skal udbetales til den, der i Indtegningsbeviset er nævnt som rette Modtager. *Loven giver altsaa ikke Tvangsarvingerne nogen som helst Ret.* Det er følgende alle-rede ved denne Lov fastslaaet, at Livsforsikringsinstituttet er et Væsen af en ganske speciel Karakter. Dette bekræftes af Bestemmelsen i nævnte Lovs § 16 saavel som af § 39 i Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 29. Marts 1904; denne sidste Paragraf er yderligere udformet i den seneste Lov om Livsforsikringsvirksomhed, jfr. Bekendtgørelsen Nr. 299 af 30. Juni 1922. Lovgivningsmagten har herefter udelukkende lagt Vægten paa, om det efter Forsikringsdokumentets Indhold maa antages, at Forsik-